

ESPECTACLES

ENTREVISTA ► LLUÍS GAVALDÀ CANTANT I GUITARRISTA D'ELS PETS, QUE DIUMENGE PRESENTEN «L'ÀREA PETITA» A LA FARÀNDULA

«Ens ve molt de gust el concert de Sabadell perquè és en horari familiar»

Finalment arriben Els Pets amb el disc «L'àrea petita», concert que es va ajornar per una crisi d'ansietat patida per Lluís Gavalrà. Ja recuperat i amb una càrrega d'emoció especial, toquen diumenge (18h) a La Faràndula de la mà de UiU Promotors.

CARLES CASCÓN

Volia preguntar-te per la teva salut però avui potser t'hauria de preguntar per la dels mitjans de comunicació... [el dia de l'entrevista han tancat Canal 9 a València]

Sí, sembla que hi ha un encostatipat emocional bastant generalitzat. Tenint en compte que són coses molt diferents, jo, com a ciutadà dels Països Catalans i com a persona que no té cap tipus de recança que aquesta realitat cultural existeixi, em sap greu. I tot i ser conscient que era una televisió molt manipulada, minoritzada i totalment rebentada per dintre, amb una direcció erràtica i gairebé una mica suïcida... Però crec que qual-sevol territori amb una cultura pròpia com la valenciana es mereix una televisió pública de qualitat.

I com estàs tu?

Jo estic molt bé. Que no pateixi ningú que ja estic molt recuperat, i molt agraït de les mostres de suport rebudes, i amb ganes de retornar una part de tota aquesta estimació. Una de les coses més boniques d'aquesta professió és poder retornar-ho en forma de píndoles de felicitat en forma de cançons a cada concert.

Seran molt ben rebudes aquest diumenge, i més tenint en compte que la gent ja en tenia ganes...

Sí, potser la gent té por que toquem poc o que fins i tot la cosa s'acabi... i el cert és que els concerts que estem fent estan tenint un component emocional molt fort. Portem cinc concerts i, a part que estiguin plens, es noten unes

CRIS & FERRAN / SWINGYOURPICS.COM

A «L'àrea petita» Els Pets han canviat el seu so gràcies al productor Raül Fernández, Refree

ganes de viure un concert de Pets, que a vegades ens sobrepassa i tot. És bonic perquè portem 28 anys de trajectòria i a vegades et ve la sensació que potser la gent ja està una mica farta de veure'ns i vol cares noves, sang fresca.

Però el disc té bona acollida.

Sí, i ens meravella que estigui tenint aquesta rebuda, no ja de vendes (portem un mes a la llista dels més venuts a Espanya) sinó per les crítiques i la nova experiència en directe.

A les llistes d'Espanya...

Sí, té conya això. Té mèrit perquè, com que a Espanya no en venem ni un, vol dir que a Catalunya en venem molts (riu). Els catalans, com sempre, aportem molt al Producte Interior Brut, a l'hora de tributar (riures). No ens havia passat mai durant tant temps.

I amb un disc que presentàveu «de caixa o faixa», de trenca-

ment, el més «arriscat». Sí, n'hi havia més d'un i més de dos que es posaven les mans al cap i deien «què feu, que això no ho entendran, espantareu els fans dels Pets»... Aquest canvi de color, de vestit de les cançons. Però nosaltres, tot i tenir dubtes, teníem clar que el fan dels Pets el que no tolera, precisament,

és la monotonia, la repetició de fórmules. I el resultat ens ha donat la raó: de manera immediata no només no ha espantat sinó que ha estat un dels discs més estimats de la nostra trajectòria.

Potser també per aquesta càrrega emocional...?

La veritat que no ho sé, però ens ha sorprès a tots. Sobretot a nivell de crítica especia-

DS

«Els fans dels Pets no toleren, precisament, la monotonia»

litzada, on ja no hi entra tant el component sentimental.

Doncs a gaudir-ne, ara.

I tant! Ha estat un part difícil però ara la qüestió és que el nen mengi bé, estigui sa, prengui fruita... I fer el que fa tothom quan té un fill: anar a ensenyar a amics i familiars lo maco que està.

Parlant de nens, teniu fans que ja us vénen amb els fills

Sí, a vegades desapareixen un temps i després veus que tornen carregant nens a l'esquena, que són els «culpables»

de l'absència. Un cosa que tenim Els Pets i ens fa sentir molt orgullosos és un públic multigeneracional i crec que no es repeteix amb altres grups. Des de 'granadets', com nosaltres (riu) a 'canalla' molt petita. Una cosa que volia destacar, precisament, és que el concert de Sabadell és el primer d'aquest nou disc en horari familiar, i això per nosaltres és important perquè des d'un principi hem reivindicat horaris que posin a l'abast de totes les generacions la música que escolten a casa. Fa una mica de ràbia que els grups estrangers toquin a les 9 i els autòctons haguem d'esperar a hores intempestives.

Tornem al disc. Diueu que la peça clau ha estat la producció de Raül Fernández, Refree. Dona'm més detalls.

Mira, t'explicaré una anècdota. El procés normal és quedar amb el productor i jo li ensenyo «les vergonyes», les cançons, tot pensant que et dirà que allò no val res.

El primer dia amb el Raül, jo amb les mans suades pels nervis, li va agradar la primera cançó i em va dir, «saps què? Ja la podríem gravar». «Perdona? Si està acabada de fer», dic jo. I el mateix dia ja vam començar a gravar-la. Vam fer la meitat.

Volia captar l'essència

Aquest element, no d'improvisació però sí d'agafar l'espontaneïtat i anar al gra, és buscar més la veritat que la perfecció. Ha estat la clau. No anem a maquillar-ho tot, deixem la cara neta a les cançons.

I ho heu aconseguit. Bombolles, per exemple, amb un videoclip ple de color.

Sí, té un punt optimista, de superació, de ser un cant a la força dels sentiments. El blau es repeteix molt al disc. I ens fa especial il·lusió perquè hem apostat altre cop per aquest corrent del Km 0. Els artistes són tots d'aquí de Tarragona i van fer una tasca fantàstica.

Hi ha alguna idea o missatge central al disc?

Jo quan el vaig acabar tenia la sensació que era força positiu. Després, gent del meu voltant m'ha dit: «home, és una mica trist». No sé, potser tinc un component melancòlic que no detecto i que fa que les cançons tinguin un rerafons amb cert punt agredolç. Però mai cauen en el negativisme. A mi m'agrada parlar d'un optimisme adult.

Què vol dir...?

...arrelat en la consciència que les coses no són fàcils, i per altra banda millor que no ho siguin. Per altra banda aquesta dificultat és la que fa assaborir més els petits èxits de cada dia. En aquest disc hi ha històries molt particulars però també universals: gent que té enyors, esperances, desencanys, maldecaps però també moments de felicitat i alegria.

I el desencany col·lectiu?

Si grates una mica les lletres t'adones que parlen en segon terme de la realitat social del país: crisi, economistes que parlen a la ràdio, llengües que ens volen treure...

Llàstima que el sabadellenc Marc Grasas ja no toca amb vosaltres.

Sí, ens sap molt greu. És una excel·lent persona i un músic molt professional. Però amb Sabadell sempre hem tingut molt bona relació i un record molt especial ■